

си зема паритѣ и да видя слѣдствията. Нѣ азъ се посъмнихъ.

«— Ами да ви дамъ на заемъ, ще ли можете да ми ги върните, като ви намѣря въ тая махла.

«Момата отъ радостъ се усмя. Момъкътъ никагѣвъ знаеъ на радостъ или друго не показа.

«— Ето ти сичкитѣ дрѣхы ти оставаме рехимъ, казатъ, ние ще си ги откупимъ бия и ще ти дадемъ повече като се видимъ; ще та споменуваме додѣто побъдимъ.

«— Не щѣ азъ по вече, рѣкохъ, нито искамъ рехимъ, само искамъ да не ми забравите доброто, и кога дода въ Цариградъ, ако азъ не ви намѣря, то вие да ме подирете и да ми върните паритѣ. Извадихъ та имъ отчетохъ 20 бешлика и ги дадохъ на момата. Чакъ сега съгледяхъ момъкътъ да се усмихна, но усмивката му ми се видя лукава! Излизохъ на вѣнъ, безъ да ми поблагодарятъ; нищо, рѣкохъ си, дѣ ти знае селенинъ какъ да благодари. Пасохъ ги съ очи до нѣйде си по пѣтя. По веселитѣ имъ движения разбрахъ, че искахъ да си кажатъ. *Ударихме слѣпото; ускубахме една патка.* Както и да е, помислихъ, азъ щѣ ги подиря въ Цариградъ, излѣзе ли истина, то ще се имамъ за честитъ че съмъ далъ на добро мѣсто помощъ, ако ли е измама — то дѣ не сѣ отишле 100 гроша, нѣка идатъ и тия.

«Слѣдъ 10 дни отидохъ и азъ въ Цариградъ, намѣрихъ махлата, влѣзохъ въ едно турско кафе. Тогива турцитѣ отдавахъ що-годѣ почитъ на гяуритѣ. Покахъ ме и ми подаде кафеджията кафе. Отъ дума на дума, попитахъ ги: има ли въ тия мѣста да живѣе некой Христо. — Такъвъ човѣкъ нито знаемъ, нито сме чувале да има тадѣвасъ, отговорихъ.

«Азъ исприказахъ историята.

«Сички се испоглѣдахъ единъ други и се лукаво изсмѣхъ.